

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Από τον Αδ.: Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη †
Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο του Α.:Α.:Α.:Τ.: Μισραΐμ και Μέμφις 1989-2007

Η παράδοση απαιτεί να εορτάζουμε τα Χριστούγεννα μια φορά τον χρόνο ως ένα γεγονός που συνέβη άπαξ και αφορά σ' ένα μονάχα Θείο Ατομο. Κι όμως, ως αρχετυπική κατάσταση, τα Χριστούγεννα συμβαίνουν καθημερινά και αφορούν τον καθένα μας.

Κάθε φορά που η Υλη -ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας- μετρά τους υπηκόους της, για να σταθμίσει την δύναμή της, η άλλη πλευρά του διπολικού αυτού κόσμου μας δίνει την ευκαιρία να θυμηθούμε τον τόπο καταγωγής μας - επιστροφή στον τόπο όπου γεννηθήκαμε - για να απογραφούμε. Και τούτο γιατί η Υλη την δύναμή της θέλει να την μετρήσει στην Αλλη Πλευρά κι όχι στην δική της. Αν, όμως, η Σοφία μας έχει ωριμάσει -γέρων Ιωσήφ- και η Συνειδητότητά μας -Μαρία, μαρ = θάλασσα = ρεύμα συνειδητότητας- έχει αναγνωρίσει την Αγνότητα του πνεύματός μας υπακούοντας στην φωνή του Ανώτερου Εαυτού μας, τότε κυφορείται ο Νέος Ανθρωπος.

Η Γέννησή του θα είναι δύσκολη, γιατί στον Παλιό Κόσμο, στον κόσμο που πια πεθαίνει, δεν υπάρχει χώρος για το Νέο. Τα πανδοχεία του είναι ήδη γεμάτα, έτσι όπως γεμάτη είναι η διάνοια του ανθρώπου -τόσο γεμάτη, που δεν χωρά μέσα της το Νέο, γι' αυτό και του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα. Η Γέννησή του θα γίνει μέσα στο σκοτάδι της Νύχτας, γιατί πάντα το Νέο θα αναδύεται μέσα από τα βάθη του Ασυνειδήτου μας καθώς αυτό θα αναδύεται στο φως του Συνειδητού. Γιατί πάντα το Φως εμφανίζεται μέσα στο Σκοτάδι για να χαράξει νέα πορεία. Γιατί πάντα το σκοτεινότερο σημείο της νύχτας είναι λίγο πριν σκάσει το φως. Μονάχα στις παρυφές της πόλης θα βρει κατάλυμα η Θεία Οικογένεια, γιατί ο Νέος Ανθρωπος είναι -στα μάτια του Παλαιού- ένας κουρελής περιθωριακός που δεν χωρά στα αποδεκτά όρια. Αλλά και γιατί ο ρόλος του Φωτός διαδραματίζεται ακριβώς στα όρια της παλιάς μας συνειδητότητας, για να καταφέρει να τα σπάσει με την δράση του. Το Νέο δεν χωράει στο Παλιό, ακριβώς γιατί είναι ευρύτερο. Γι' αυτό και το Παλιό ασφυκτιά και θέλει να καταστρέψει το Νέο.

Μέσα από την μήτρα του μικρόκοσμου -την μητρική του μήτρα- το Νέο Φως θα γεννηθεί στην σκοτεινή μας διάνοια -στο Σπήλαιο. Για να το αναγνωρίσουμε, πρέπει να αφεθούμε στο φυσικό μας ένστικτο -τα ζώα της Φάτνης. Η να έχουμε απλό μυαλό -οι βοσκοί- (Μακάριοι οι ταπεινοί, γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό), μιας και το πολύπλοκο μυαλό μας είναι αυτό που μας θολώνει το βλέμμα και δεν μπορούμε να δούμε πέρα από τις σκιές αυτού του παροδικού κόσμου, που τις θεωρούμε πραγματικές ή να γίνουμε σοφοί σαν τους τρεις Μάγους, για να διαθέτουμε την διάκριση, ώστε μελετώντας τα φώτα των γνωστών ουρανών να αναχθούμε πέρα αυτά. Μα πάνω απ' όλα πρέπει να διαθέτουμε εκείνη την ταπεινότητα και την πίστη που θα μας ωθήσει να εναποθέσουμε στα πόδια του Νέου Ανθρώπου ό,τι πολυτιμότερο διαθέτει ο παλιός εαυτός μας, χρυσό, λιβάνι και σμύρνα, δηλώνοντας την επιθυμία μας να τον ακολουθήσουμε πνευματικά, ψυχικά και σωματικά -πράγμα που σημαίνει αλλαγές σ' όλα τα επίπεδα του είναι μας- κι όχι μονάχα θεωρητικολογίες κι ευχολόγια. Πρέπει να αφήσουμε το βασίλειό μας -σαν τους Μάγους βασιλείς- και τις γήινες δουλειές μας -σαν τους βοσκούς- και να μετακινηθούμε προς το Φως. Αν μείνουμε εκεί όπου βρισκόμασταν προηγουμένως, δεν θα αντιληφθούμε ποτέ το Νέο που γεννιέται. Η κίνηση είναι το κύριο χαρακτηριστικό της Ζωής, κι η μετακίνηση σημαίνει την μετάβασή μας σε μια νέα Ζωή.

Κι όταν έντρομο το Παλιό κυνηγά να πνίξει το Νέο, τότε τούτο εδώ θα καταφύγει στην Ερημο, για να δυναμώσει μακριά από τα φώτα του Παλαιού, μακριά από τους κινδύνους μιας πτώσης στην αγκάλη του Παλαιού, μέχρι να δυναμώσει αρκετά ώστε να επιστρέψει σ' αυτό ακριβώς το Παλιό, για να το φωτίσει, να το μεταστοιχειώσει και να το έλξει προς την δική του πλευρά. Έτσι

όπως κι εμείς, μετά από κάθε νέα κατάκτηση της συνειδητότητάς μας, χρειαζόμαστε έναν χρόνο εσωτερικής ωρίμανσης και εργασίας ενδυνάμωσης και μεταστοιχείωσης του εαυτού μας, πριν στραφούμε προς τους άλλους για να μοιραστούμε μαζί τους τις εσωτερικές μας κατακτήσεις. Χρειάζεται ένας χρόνος εργασίας στην Ερημο του Εαυτού για να δομήσουμε ένα Εγώ, ώστε μετά να στραφούμε προς την συλλογικότητα, προς το Εμείς, και, εμπλουτισμένοι σε πείρα απ' την επαφή μας αυτή, να επιστρέφουμε και πάλι στην Ερημο του Εγώ, αντιμέτωποι με τους πειρασμούς μας, σε μια αέναη διεργασία συνεχούς επέκτασης της Συνειδητότητάς μας, όπου πάντα θα κινούμαστε κυκλικά και σπειροειδώς, από το Εγώ στο Εμείς και πάλι στο Εγώ, αλλάζοντας ολοένα επίπεδο, κατευθυνόμενοι προς το Πάσχα της Ψυχής.

Ας ευχηθούμε σε όλους να γεννιέται καθημερινά μέσα τους το Φως του Κόσμου, που δεν είναι φως αυτού του κόσμου.